

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/1/2023
Identifikačné číslo spisu:	4621010060
Dátum vydania rozhodnutia:	27.09.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:4621010060.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Emila Klemaniča na neverejnom zasadnutí konanom 27. septembra 2023 v Bratislave v trestnej veci obvineného Y. L. pre prečin porušovanie domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1To/72/2021, z 26. októbra 2021 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Y. L. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Topoľčany, sp. zn. 0T/12/2021, z 25. augusta 2021 bol obvinený Y. L. uznaný za vinného zo spáchania prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona a prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, ktorých sa dopustil na tom skutkovom základe, že

dňa 13.02.2021 v čase okolo 21.30 h prišiel na osobnom motorovom vozidle zn. VW-Passat, EČ: V-XXXV v obci G. na Z. ulicu, kde toto zaparkoval v blízkosti rodinného domu č. XXX/XX, prišiel k neuzamknutej vchodovej bráne tohto domu, túto otvoril, neoprávnene vošiel do dvora, cez dvor prešiel k neuzamknutým vchodovým dverám domu, tieto si otvoril a neoprávnene vstúpil do chodby, kde bol vyrušený domácou osobou - poškodeným R. R., pričom stihol z komody chodby odcudziť pánsku bledohnedú korkovú peňaženku s dokladmi OP, VP, OEV od vozidla EČ: Z.-XXXDP a platobnú kartu Č. - všetky na meno R. R. a následne sa mu podarilo ujsť, čím neoprávnene vnikol do obydľia poškodených vlastníkov nehnuteľnosti - F. M., nar. XX.XX.XXXX a R. R., nar. XX.XX.XXXX, obaja bytom G., Z. XXX/XX.

Za to bol obvinenému Y. L. uložený podľa § 219 ods. 1, § 41 ods. 1, § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov; pričom podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona na výkon trestu odňatia slobody bol zaradený do ústavu na

výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd na podklade odvolania obvineného Y. L. rozhodol uznesením, sp. zn. 1To/72/2021, z 26. októbra 2021 tak, že ho podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Obvinený Y. L. podal prostredníctvom obhajcu proti uzneseniu odvolacieho súdu dovolanie, a to s poukazom na údajné naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však odvolací súd nemôže skúmať a meniť].

V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom obvinený v podstate namietal:

- Výrok súdu prvého stupňa, ktorým bol uznaný vinným zo spáchania prečinov neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňaží alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona a prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, bol nezákonný, s čím súvisí aj ďalší nezákonný výrok súdu o treste, ktorý je neprimeraný a nezákonný, nakoľko neboli naplnené subjektívne stránky týchto trestných činov.

- Nemohlo dôjsť k takému konaniu, ktoré by napĺňalo skutkovú podstatu trestného činu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňaží alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona, keďže obvinený nevedel, že peňaženka, ktorú odcudzil, obsahuje aj platobnú kartu, ktorú nemal v úmysel ani prechovávať ani prepravovať, obstarat' si ju, inak zadovážiť, či poskytnúť inému, pretože o jej existencii nemal žiadnu vedomosť, čoho dôkazom je, že peňaženku z okna auta vyhodil hneď, ako po jej otvorení zistil, že neobsahuje žiadne papierové bankovky.

- Pokiaľ ide o výrok o vine pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, poukázal obvinený na § 125 ods. 1 Trestného zákona, ktorý pojednáva o škode nie malej prevyšujúcej sumu 266 eur, k čomu uvádza, že v peňaženke sa nenachádzali žiadne peniaze, čo bolo potvrdené dokazovaním v prípravnom konaní a poukazuje na pokus na nespôsobilom predmete útoku a pokus nespôsobilými prostriedkami útoku. Keďže odcudzená peňaženka neobsahovala žiadne finančné prostriedky, nemohlo sa v danom prípade jednať o pokus prečinu na nespôsobilom predmete útoku, a preto nemohol byť trestný čin ani spáchaný.

Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1To/72/2021, z 26. októbra 2021, v spojitosti s rozsudkom Okresného súdu Topoľčany, sp. zn. 0T/12/2021, z 25. augusta 2021 bol porušený zákon v jeho neprospech a aby súčasne podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku tieto rozhodnutia v predmetných výrokoch, teda o vine aj o treste zrušil a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Okresnému súdu Topoľčany, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol. Zároveň žiadal, aby odvolací súd prikázal vec v zmysle § 388 ods. 2 Trestného poriadku prerokovať a rozhodnúť na Okresnom súde Topoľčany v inom zložení, ako rozhodol v prvostupňovom konaní.

K dovolaniu sa využíjúc svoje právo podľa § 376 Trestného poriadku vyjadrila prokurátorka, a síce v podstate takto:

„Dovolanie odsúdeného, podané prostredníctvom jeho obhajcu považujem za nedôvodné a stotožňujem sa s rozhodnutím druhostupňového Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1To/72/2021, z 26. októbra 2021 a s jeho právnou argumentáciou vyjadrenou v odôvodnení tohto rozhodnutia“.

„Som toho názoru, že v prejednávanej veci nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nakoľko začatie trestného konania, vznesenie obvinenia i všetky ďalšie procesné úkony - výsluchy svedkov a ďalšie dokazovanie v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní boli v tejto trestnej veci vykonané zákonne a nestranne.“

Z obsahu rozsudku Okresného súdu Topoľčany, sp. zn. 0T/12/2021, z 25. augusta 2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 1To/72/2021, z 26. októbra 2021 vyplýva, že odsúdený Y. L. svojím úmyselným konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkových podstát uvedených prečinov, pre ktoré bol uznaný vinným, pričom v odôvodneniach rozhodnutí sa podrobne zaoberá argumentmi odsúdeného ohľadne jeho námietok týkajúcich sa nenaplnenia subjektívnej stránky prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňaží alebo inej platobnej

karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona i prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona.

S prihliadnutím na tieto skutočnosti som toho názoru, že nie sú splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a dovolaciemu súdu navrhujem, aby dovolanie odsúdeného Y. L. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol".

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a tiež že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku). Najvyšší súd po splnení vyššie vymedzenej formálnej prieskumnej povinnosti zistil, že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie odvolanie".

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Z toho vyplýva, že v prípade, ak chybám uvádzaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod

zodpovedajúci zákonu (uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tdo/30/2011, zo 16. augusta 2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Námietky obvineného boli naprieč celým dovolaním predovšetkým skutkového charakteru, najvyšší súd tak hneď úvodom pripomína, že na základe dovolania podaného obvineným sa skutkovým stavom nie je oprávnený zaoberať.

Dovolaciemu súdu je zrejmé aj to, že s dovolacími námietkami obvineného sa vo svojich rozhodnutiach Okresný súd Topoľčany, sp. zn. OT/12/2021, z 25. augusta 2021 a Krajský súd v Nitre, sp. zn. 1To/72/2021, z 26. októbra 2021 vysporiadali, aj keď nie s úplne bezchybnými závermi, a najvyšší súd na to v podstatnej miere poukazuje. Tiež odvolacie námietky boli v podstate rovnaké ako tie, ktoré obvinený uplatnil v dovolaní. Najvyšší súd sa nižšie teda venuje jeho najpodstatnejším tvrdeniam.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod.

Ako z citovaného ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, tak aj z inštitútu dovolania je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinštančné. Inak povedané, dovolací súd je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili sudy nižšej inštancie. Rovnako nie je oprávnený posudzovať

spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce a rozhodujúce súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Preto platí, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (vyšetrovanie tu právna úprava pripúšťa len celkom výnimočne a v značne obmedzenom rozsahu, keď môže byť zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní - viď § 379 ods. 2 Trestného poriadku). Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Trestného poriadku však nie obligatórne). Dovolací súd nie je možné chápať ako druhú, „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu nižšieho stupňa.

Dovolací súd pripomína, že jeho právomoc je v prípade dovolania podaného oprávnenou osobou uvedenom v § 369 ods. 2 Trestného poriadku striktnie ohraničená dôvodmi dovolania len podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku (prvá veta v odseku 2 § 369 Trestného poriadku) a pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (tento prípad), naviac vetou za bodkočiarkou - „správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť“. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že dovolací súd nemôže už v tretej inštancii opätovne hodnotiť dôkazy, a tak (ako sa to domáha dovolateľ) dokonca dospieť k iným, nepochybne skutkovým záverom, spočívajúcim v tom, či boli, resp. neboli konaním uvedeným v skutkovej vete obžaloby naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu. Hodnotenie dôkazov a vyvodenie z toho právnych záverov je celkom nepochybne kategóriou procesného práva - § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Je potom bez významu, či dospeli skôr konajúce a rozhodujúce súdy pri použití ich zákonom zverenej povinnosti tak, ako je táto vymedzená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, k záverom markantne odlišným od tých, ktoré v podanom dovolaní predkladá subjekt podávajúcí dovolanie.

Ustálenie záveru o naplnení, či nenaplnení znakov skutkovej podstaty trestného činu (v posudzovanom prípade o to viac aktuálne, keď obvinený namietal predovšetkým subjektívnu stránku skutkovej podstaty prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona) vždy podlieha rozboru dôkaznej situácie a okolností prípadu, pričom postup podľa § 119 ods. 1 Trestného poriadku (čo je tak isto kategória procesného práva) ukladá povinnosť dokazovať v trestnom konaní najmä

- a) či sa stal skutok a či má znaky trestného činu,
- b) kto tento skutok spáchal a z akých pohnútok,
- c) závažnosť činu vrátane príčin a podmienok jeho spáchania,
- d) osobné pomery páchatel'a v rozsahu potrebnom na určenie druhu a výmery trestu a uloženie ochranného opatrenia a iné rozhodnutia,
- e) následok a výšku škody spôsobenú trestným činom,
- f) príjmy z trestnej činnosti a prostriedky na jej spáchanie, ich umiestnenie, povahu, stav a cenu.

S poukazom na vyššie uvedené najvyšší súd dovolacie námietky, ktoré smerovali len k nesprávnosti a neúplnosti skutkových zistení, rozsahu dokazovania a hodnoteniu dôkazov, označil v predmetnej trestnej veci ako stojace zjavne mimo uplatnený dovolací dôvod. Naviac, takto formulované dovolacie námietky nemožno kvalifikovane podradiť ani pod akýkoľvek iný uplatniteľný dovolací dôvod, nakoľko sa nimi v súvislosti s ich obsahom v podstate nie je možné z právneho hľadiska zaoberať tak, aby bol dovolací prieskum aspoň okrajovo súladný s platnou a účinnou právnou úpravou (výnimkou je už skôr zmieňovaná procesná situácia, keď je subjektom podávajúcim dovolanie minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Najvyšší súd preto pripomína, že v prípade podania dovolania obvineným nie je odvolacím súdom a má doslova zakázané opätovne skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku a v rámci toho prehodnocovať vykonané dôkazy a vyslovovať iné skutkové závery ako súdy prvej a druhej inštancie - vid' veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Pre dovolací súd je v zmysle uvedeného kľúčovým zistenie, podľa ktorého obvinený Y. L. spáchal skutok tak, ako je uvedený v rozsudku súdu prvého stupňa, následne potvrdeného rozhodnutím odvolacieho súdu. Popísanému skutkovému stavu v podstatnej miere zodpovedá aj právny záver vyjadrený v posúdení konania obvineného ako prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona, nie však prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona. Vyššie uvedenú právnu kvalifikáciu podľa citovaných ustanovení odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkových podstat označených trestných činov. Pritom neuniklo pozornosti najvyššieho súdu, že názov skutkovej podstaty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona bol nesprávne označený, lebo po novele účinnej od 1. januára 2021 správne znenie bolo tak, ako to už bolo spomenuté vyššie. Uvedené pochybenie však nemalo žiadny vplyv na znenie právnej vety, ktoré zodpovedá Trestnému zákonu.

Čo sa týka námietok obvineného spočívajúcich v polemike so závermi súdov o naplnení subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestných činov, ktoré boli predmetom trestného stíhania (okrem prečinu porušovania domovej slobody, ku ktorému sa priznal), najvyšší súd poukazuje na závery plynúce zo stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky pod č. 3/2011, podľa ktorého dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nemôže naplňať poukaz na to, že vykonaným dokazovaním nebola v konaní preukázaná subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatela k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j. tak, ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, na základe konkrétnych skutkových okolností, ktorých správnosť a úplnosť v rámci dovolacieho konania nie je možné skúmať a meniť. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť, k čomu je možné opätovne poukázať na skôr prezentované právne úvahy najvyššieho súdu vo vzťahu k § 119 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku ako všeobecného ustanovenia upravujúceho predmet dokazovania.

Dôvodenie obvineného, ktorým smeroval aj k namietaniu objektívnej stránky prečinu neoprávnené vyrobenie a používanie platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty, najvyšší súd pre úplnosť uvádza, že o jej naplnení s odkazom na ustálený skutkový stav niet pochýb, pričom v tejto súvislosti odkazuje na právne závery vyjadrené v príslušných častiach odôvodnení rozhodnutí skôr vo veci konajúcich a rozhodujúcich súdov, najmä s dôrazom na predposledný odsek tretej strany uznesenia odvolacieho súdu.

Najvyšší súd sa však nestotožňuje so závermi prvostupňového a odvolacieho súdu, keď konanie obvineného kvalifikovali aj ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona.

Ani pri pokuse prečinu krádeže nepostačuje formulácia právnej vety tak, ako je to uvedené v rozsudku prvostupňového súdu: „dopustil sa konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu v úmysle si prisvojiť cudziu vec tým, že sa zmocní, avšak k dokonaniu trestného činu nedošlo“. Aj v odseku 1 § 212 Trestného zákona sú pod písmenami a) až f) vymenované obligatórne kvalifikačné znaky, ktoré musia byť preukázané, aby bola naplnená skutková podstata prečinu, a to platí aj pre štádium pokusu. Laicky povedané, páchatel' sa pokúsil odcudziť veci v hodnote prevyšujúcej 266,- Eur, aby spôsobil škodu nie malú, resp. čin spáchal vlámaním atď.

Uvedené pochybenie však nie je dôvodom pre rozhodnutie v intenciách návrhu dovolateľa. Podľa § 371 ods. 5 Trestného poriadku dôvody podľa odseku 1 písm. i) a podľa odseku 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

Dovolací súd totiž nezistil pochybenie súdov nižšieho stupňa pri ukladaní trestu obvinenému. Dolná hranica základnej trestnej sadzby šesť mesiacov až tri roky bola pri správnej aplikácii ustanovenia § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona zvýšená o jednu tretinu. Uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov je na dolnej hranici takto zvýšenej trestnej sadzby. Teda vyššie spomínané porušenie zákona vôbec žiadnym spôsobom neovplyvnilo postavenie obvineného v tom zmysle, že by to malo pre neho akékoľvek negatívne následky.

Z uvedeného vyplýva, že v trestnej veci obvineného nemožno dospieť k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku takým spôsobom, že by to malo za následok zrušenie pôvodných rozhodnutí. Preto dovolaciu argumentáciu obvineného najvyšší súd odmietol ako nedôvodnú.

Nakoľko najvyšší súd s poukazom na vyššie konštatované nezistil naplnenie dôvodu dovolania namietaného obvineným, rozhodol v konečnom dôsledku tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.